

Suzanne Vermeer

De eilanden

A.W. Bruna Uitgevers

Enkele reis

Diep in de nacht schrok Wendy wakker. Ze had de droom weer gehad. Voor het eerst in jaren. Het zweet parelde op haar voorhoofd, en dat had niets te maken met de tropische warmte in de slaapkamer. Het bed kraakte zacht toen ze rechtop ging zitten. Ze wierp een blik op Stijn. De maan verlichtte zijn ontblote rug en billen. Hij was diep in slaap. Voorzichtig trok ze het laken over hem heen, stapte toen uit bed. Ze liep naar de bescheiden woonkamer van het appartement en ging op de bank zitten. Trok haar knieën op en legde haar voorhoofd ertegenaan. De vreselijke beelden verdwenen niet van haar netvlies. Het gezicht vol paniek, ogen die smeekten, handen die graaiden en klauwden in het zand. Toms lach. De kleuren die ze in de verte zag en waarvan ze niet wist of ze in haar hoofd zaten of echt waren. Het bloed dat uit de bijtende krabwonden op haar arm sijpelde. Het was het dramatische einde geweest van een dag die heel gewoon was begonnen. Een dag waarop ze haar onschuld was verloren en alles voorgoed was veranderd.

Op het moment dat het landingsgestel van het vliegtuig de grond raakte en Wendy haar nagels in de handpalm van Stijn drukte, wist ze dat ze de grootste fout van haar leven had gemaakt.

‘We zijn geland,’ zei hij zacht en volkomen overbodig. Hij gaf een aai over haar wang.

Ze glimlachte terug en zei niets.

‘Ik ben zo blij dat je uiteindelijk hebt toegegeven,’ fluisterde

Stijn in haar oor, terwijl de mensen om hen heen hun rolkoffers uit de bagagevakken boven de stoelen trokken.

Wendy knikte en glimlachte opnieuw. Als dit maar goed ging. Direct vermande ze zich: dit gaat goed. Het was negen jaar geleden. Wat kon er misgaan?

De warmte die haar omsloot zodra ze de vliegtuigtrap af liep, was overweldigend en voelde precies zoals ze het zich herinnerde. Het was wonderlijk hoe je op een plek terug kon komen waar je jaren niet was geweest, en hoe vertrouwd en bekend het dan toch nog was. Alsof ze hier vorige week nog had rondgelopen. Het déjà vu bracht de beelden van de nachtmerrie terug op haar netvlies. Ze huiverde, ondanks de hitte. Stijn had het niet in de gaten. Ze voegden zich bij de andere Nederlandse vakantiegangers in de lange rij voor de douane en toen ze die horde eenmaal genomen hadden, was het alleen nog een kwestie van bagage ophalen en een korte busrit naar hun eindbestemming.

‘Tja,’ mompelde Stijn nadat de man hun de sleutel van hun appartement in Playa del Inglés had overhandigd en de deur achter zich had dichtgetrokken. ‘Het is iets minder luxueus dan op de foto, maar zo gaat dat met reisgidsen, geloof ik.’

Hij zette zijn rugzak naast de bank neer en liep naar haar toe. Behoedzaam legde hij zijn handen om haar gezicht en drukte een zachte zoen op haar lippen. ‘We zijn samen, daar gaat het om.’

Hij liet haar los en lachte. De kuiltjes in zijn wangen verdiepten zich. Wendy keek in zijn felblauwe ogen en voelde kriebels in haar buik. Hij had gelijk. Ze waren samen. Ze maakte zich druk om niets. Gran Canaria nu was niet hetzelfde als toen. Andere tijden. Andere mensen.

Nadat ze hun tassen hadden uitgepakt en zich hadden opgefrist, gingen ze het centrum van Playa del Inglés in. Wendy zag onmiddellijk dat er eigenlijk helemaal niet zoveel veranderd was. De kroegen, de Engelsen die er dronken rondzwalkten; het was alsof de tijd was blijven stilstaan. Stijn had

het zichtbaar naar zijn zin. Menige vrouw draaide zich om als hij passeerde – naast al die roodverbrande, gedrongen Engelsen was hij dan ook een opvallende verschijning met zijn gebruide huid, blonde haar en aanzienlijke lengte. Wendy was trots en jaloers tegelijk. Dit was háár vriend, hij had voor háár gekozen. Maar toch vlijde ze zich voor de zekerheid steviger dan normaal tegen hem aan.

In een van de vele kroegjes die het uitgaanscentrum rijk was, waagden ze zich aan een cocktail. Met elke minuut die verstreek, kon ze zich meer ontspannen. Zie je wel, niets aan de hand. Al die jaren dat ze zich zorgen had gemaakt over haar verleden, de angst om terug te keren: het was allemaal niet nodig geweest. Ze pakte Stijns hand, kneep erin en nam een slok van haar cocktail.

‘Ik zei het toch, dat het leuk zou zijn hier? Ik begrijp niet waarom je niet wilde gaan.’

‘Ach, je weet toch dat vrouwen altijd iets te zeuren moeten hebben,’ zei ze lachend. ‘Je hebt helemaal gelijk, het is heerlijk hier.’

Maandenlang had ze de boot afgehouden, toen Stijn met het idee kwam om naar Gran Canaria te gaan. Hij kon niet weten dat juist dit eiland voor haar een taboe was en ze zou hem dat ook nooit kunnen vertellen. Hij begreep niet waarom ze niet op vakantie wilde naar een zonovergoten eiland met brede zandstranden en een heerlijk uitgaansleven. Dat viel ook niet uit te leggen als je geen weet had van haar verleden. Wat hij ook niet wist, was dat ze een aantal maanden geleden een ring in zijn kast had gevonden, samen met informatie over het afsluiten van een huwelijk op Gran Canaria. Haar hart was op hol geslagen. Die mooie, lieve, prachtige man wilde met haar trouwen! Dat had uiteindelijk de doorslag gegeven om in te stemmen met de reis naar het eiland dat ze was gaan haten. Misschien was het tijd om het verleden te laten rusten en de nare herinneringen te vervangen door mooie nieuwe.

Ze sloeg de rest van haar drankje achterover. Een warme gloed verspreidde zich door haar lijf. Het verlangen om terug te gaan naar het lelijke appartement groeide. Ze wilde zich samen met Stijn terugtrekken in de slaapkamer en er voorlopig niet meer uit komen. Maar Stijn maakte nog geen aanstalten om te vertrekken en liep naar de bar voor een nieuwe ronde cocktails. De mensenmassa om haar heen golfde op en neer op de tonen van de feestmuziek en de temperatuur leek met de minuut te stijgen.

Drie cocktails later kon ze nog amper op haar benen staan.

‘Ik heb een verrassing voor je,’ lispelde Stijn in haar oor.

‘Je maakt me nieuwsgierig,’ speelde ze het spelletje mee. Hij rommelde wat in zijn zak en Wendy’s hart maakte een sprongetje. Dit was het moment, hij ging haar ten huwelijk vragen. Even was ze teleurgesteld. Hier? Midden in Playa del Inglés? Ze had het zich wel wat romantischer voorgesteld. Op een door de maan verlicht strand bijvoorbeeld en niet in een schreeuwerige kroeg.

Stijn gleed van zijn barkruk af en Wendy keek hem gespannen aan, maar toen hij zijn mond opendeed om het haar te vragen, sloeg haar hart een slag over. Achter haar aanstaande verloofde had ze een glimp opgevangen van iemand van wie ze had gedacht hem nooit meer terug te zullen zien. Gedacht en gehoopt.

Nee. Dat kan niet, dat mag niet. Niet nu.

In een reflex stond ze op en liet Stijn met zijn hand in zijn broekzak staan. Zigzaggend baande ze zich een weg tussen de dronken feestvierders door. Ze hoorde Stijn verbaasd haar naam schreeuwen. Kwam hij haar achterna? Een misse-lijk gevoel maakte zich van haar meester. Alles draaide en ze wankelde naar buiten. Keek om zich heen, maar zag niets. Toen, op nog geen paar meter van de voordeur van het café, kwamen alle cocktails eruit.

‘Wendy, wat is er?’ klonk Stijns stem achter haar.

Trillend stond ze voorovergebogen. Ondanks de tempera-

tuur die tegen middernacht nog zo'n vijftwintig graden was, had ze het ijskoud gekregen. Want ze wist zeker wie ze net had gezien. En erger nog: hij had haar gezien.

'Nou heb ik je verrassing verpest,' zei Wendy met een bene-pen stemmetje. 'Die cocktails vielen heel erg verkeerd.'

Ze waren terug in hun appartement en lagen in bed. Haar hoofd rustte op Stijns schouder en hij streelde zachtjes haar arm.

'Het geeft niets, schatje,' zei Stijn. 'Die verrassing loopt niet weg.'

Ze nestelde zich nog eens stevig tegen hem aan. 'Je bent zo lief.'

'Ik hou van je, Wendy.' Hij gaf haar een zoen op haar plakkerige voorhoofd en wreef de opkomende tranen uit haar ogen. Nu ze weer wat ontнуchterd was, begon ze aan zichzelf te twijfelen. Had ze met haar benevelde hersens iets gezien wat er niet was? Had ze niet gewoon een man gezien die op die schim uit het verleden leek? Hier, veilig in Stijns armen, groeide het besef dat haar fantasie misschien wel een loopje met haar had genomen. Ze snoof zijn geur op en ging boven op hem liggen. Een zachte kreun ontsnapte aan zijn lippen. Al snel was het spook uit haar verleden teruggedrongen naar waar het hoorde: ver weggestopt in haar hoofd.

De volgende ochtend waren de gebeurtenissen van de avond ervoor nog slechts een vage herinnering. De hemel was blauw en de zon ongenadig fel. Er was nauwelijks wind, een paar bootjes dobberden in een ritmisch tempo op de golven die werden veroorzaakt door een paar jongeren op waterscooters. Tientallen Engelsen lagen zichtbaar te verbranden in het hete zand, de stapel lege bierblikken groeide gestaag. Playa del Inglés – het strand van de Engelsen – deed zijn naam eer aan, dacht Wendy.

Ze tuurde over het water, de glinsteringen waren bedrieglijk. Elke keer dacht ze een dolfijn te zien, maar steeds weer bleek het slechts de zon die een spelletje met het water speelde. Stijns hand streelde haar ingesmeerde rug.

‘Wat ben je gespannen.’

‘Ik voel me nog steeds niet helemaal lekker van gisteren. En ik ben natuurlijk ontzettend nieuwsgierig naar je verrassing...’ spoorde ze hem aan.

‘Nog even geduld tot het juiste moment,’ zei hij lachend. ‘Zal ik een ijsje halen?’ Hij maakte een hoofdbeweging in de richting van een ijskraam.

Ze knikte. ‘Lekker. Doe mij maar een Magnum Almond.’

Hij sprong op, pakte zijn portemonnee en gaf haar een lange kus. Vlinders kriebelden in haar buik toen ze hem naakte. Waaraan had ze in godsnaam een man als hij verdiend? Maar de vlinders stopten met fladderen toen ze terugdacht aan haar vlucht uit de kroeg. De schok die ze had gevoeld, gevolgd door de paniek. Nee, nee, ze mocht er niet te veel aan denken. Ze moest rustig blijven. Nog zes dagen en dan vlogen ze terug naar huis, hield ze zichzelf voor. Dat was te overzien. Daarna zou ze hier nooit meer terugkomen en de herinneringen voorgoed begraven. Het zou allemaal goed komen.

Ze had het nog niet gedacht of ze hoorde een stem.

‘Wie had dat gedacht!’

Wendy bevroor toen er iemand naast haar neerplofte. Zand stooft op. Ze herkende de stem onmiddellijk. Paniekerig keek ze naar Stijn, die inmiddels een kleine gestalte in de verte was. Ze draaide haar hoofd om en keek recht in de ogen van de man naast haar. In een fractie van een seconde was ze negen jaar terug in de tijd. ‘Tom,’ fluisterde ze schor. Ze schraapte haar keel. ‘Hoe... Waarom...’

‘Wat ik hier doe, wil je vragen, denk ik?’ Hij grijnsde. Zijn gezicht was ouder geworden, kleine kraaienpootjes waren zichtbaar naast zijn donkerbruine ogen. Volle donkere, bijna

zwarte krullen omlijsten zijn gezicht. Ondanks het verstrijken van de jaren was hij nog net zo knap als toen. Het maakte haar misselijk.

‘Ik ben nooit weggegaan. Ik woon hier.’

‘Ik dacht dat je..’

‘Dat ik terug zou gaan, ja. Dat was het plan. Maar hé, zeg nou zelf: in dat platte kille kikkerlandje wonen, of hier in de zon? Niet zo’n moeilijke keuze, toch?’

Wendy wierp een vluchtige blik in de richting van de ijskraam. Het oogde druk. *Blijf weg, Stijn, blijf alsjeblieft weg*, dacht ze.

‘Maak je niet druk. Als hij eraan komt, ben ik weg.’ Tom grijnsde. ‘Ik moet zeggen dat ik niet had gedacht jou hier ooit nog terug te zien.’

‘Ik ook niet,’ mompelde ze. Waarom had ze in godsnaam niet naar haar instinct geluisterd?

‘Ik denk nog vaak terug aan vroeger. Het waren mooie tijden.’ Hij legde een dwingende hand op haar bovenarm.

Als door een wesp gestoken trok ze haar arm terug. ‘Blijf van me af!’

‘Nou, nou, ik herinner me dat je vroeger niet vies was van mijn aanrakingen.’ Opnieuw die zelfgenoegzame grijns. ‘Of – de lach verdween – ‘maak je je misschien zorgen over ons geheimpje?’

‘Ga weg,’ beet Wendy hem toe. In de verte zag ze Stijn aan komen met twee ijsjes in zijn handen. Ze duwde tegen Toms been. ‘Toe, alsjeblieft, ga weg.’

‘Al goed, ik ga al. Ik zie je nog wel.’ Hij knipoogde en stond op.

Wendy voelde de tranen achter haar ogen prikken.

‘Wie was dat?’ vroeg Stijn enkele seconden later. Hij liet zich zakken en overhandigde Wendy haar Magnum.

‘Niemand. Ik ken hem niet,’ loog Wendy.

‘Ah, een bewonderaar. Probeerde hij je te versieren?’ Stijn nam een hap van zijn ijsje.

‘Dat denk ik. Maar ik heb hem afgewimpeld. Ik heb namelijk al een heel leuk vriendje.’

Ze veegde een stukje chocolade van zijn mondhoek en stopte het in haar eigen mond. Stijn gaf haar een plakkerige kus en concentreerde zich weer op zijn ijsje. Wendy keek onopvallend in de richting waarin Tom was verdwenen. Ze zag hem niet meer. Waarom woonde hij nog hier? De afspraak was destijds dat ze allemaal terug zouden gaan naar huis en nooit meer voet op dit eiland zouden zetten. Tom, Jasper en zij naar Nederland en Stine en Kjell naar Zweden. Vijf mensen met een afschuwelijk geheim, met de deal dat ze elkaar nooit meer zouden zien en voor altijd zouden zwijgen over wat er was gebeurd met Linda.

Na een lange stranddag die verder gezellig was verlopen, streken ze neer bij Broodje Amsterdam – een Nederlands restaurant waar het personeel hun moedertaal sprak en waar ouderwetse Hollandse frieten en snacks werden geserveerd. Af en toe gleed Wendy’s blik naar Stijns broekzak. Zou de ring erin zitten? Wanneer zou hij een nieuwe poging doen? Vooralsnog maakte hij geen aanstalten en kletste hij over koetjes en kalfjes. Ze vond het moeilijk dat hij het achterste van zijn tong niet liet zien, maar aan de andere kant: dat deed ze zelf ook niet. En als het aan haar lag zou hij nooit achter haar duistere verleden komen. De angst dat hij niks meer met haar te maken wilde hebben, of haar zou aangeven, was te groot. Een rilling liep over haar rug.

Stijn haalde haar uit haar gedachten door met zijn vork tegen zijn bierglas te tikken. ‘Gisteren had ik een verrassing voor je,’ begon hij. Wendy keek hoopvol naar hem op. Ging het nu dan eindelijk gebeuren? Er verschenen onweerstaanbare lachkuiltjes in Stijns wangen. Hij boog voorover en drukte zacht zijn lippen op de hare. Ze kuste hem terug. Hij smaakte naar bier. Zijn hand streek door haar haren en veroorzaakte zachte trillingen in haar buik.